

Když zvěř vábí žena

Dalibor Pačes

Když žena vábí svým vzhledem, chováním a vystupováním muže, je to celkem běžná záležitost. Vábění zvěře na profesionální úrovni v podání ženy je však unikát. Máme štěstí, že se s takovou ženou „vábičkou“ můžeme potkat u nás v České republice. Pohledná a energická Kateřina Cheníčková z Tábora se vábění zvěře věnuje na plný úvazek. Letos v březnu jsme ji navštívili a vyzpovídali, abychom ji mohli představit čtenářům Světa myslivosti.

Kateřina paradoxně nepochází z myslivecké rodiny, myslivcem byl jen pradědeček. Narodila se v roce 1976 v Táboře. Oba její rodiče jsou lékaři a představovali si, že by dcera mohla jít stejnou cestou. Kateřina se ale vydala ve šlépějích dědečka a vybrala si ekonomický směr a po absolvování gymnázia vystudovala v Táboře ještě Vyšší odbornou školu ekonomickou se zaměřením na bankovníctví. Již od dětství se věnovala tanečnímu sportu, konkrétně standardním a latinskoamerickým tancům, a v tomto oboru později působila jako trenérka a choreografka. Po ukončení studií odjela na půlroční stáž do USA zaměřenou na výuku společenského tance, což jí mimo jiné umožnilo zdokonalit se v angličtině. Po návratu bydlela čtyři roky v Praze, kde pracovala jako manažerka různých projektů se zaměřením na finanční příležitosti.

CESTA K MYSLIVOSTI

Taneční sporty se odehrávají zpravidla v uzavřených sálech a tělocvičnách, odkud to Kateřinu po mnoha letech strávených v tomto prostředí doslova táhlo ven – do

lesa, do přírody. Později se seznámila s myslivcem Josefem Hruškou ze Zárybnické Lhoty, který je dodnes jejím velmi dobrým kamarádem.

„Pepa mi byl od počátku výborným učitelem a mentorem a díky svému přístupu, znalostem a zkušenostem, které mi předal, ve mne vzbudil velkou lásku k myslivosti,“ vzpomíná s odstupem času Kateřina na své myslivecké začátky. „První rande v přírodě a pohled na fešného mladíka v myslivecké kamizole, vysokých holínkách a v klobouku s pérem ve mne vzbuzovalo záchvaty smíchu. Ten mne ale brzy přešel, když jsem mu později chtěla donést svačinu přes strniště řepky, a to tak nesnesitelně píchalo, že jsem začala pomýšlet na to, že si také pořídím holínky a klobouk, který by mne chránil proti slunci. Postupně jsem se začala zajímat o všechno, co s myslivostí souvisí. K Vánocům jsem si přála lovecký nůž a ten jsem také pod stromčkem našla. Měla jsem z něj obrovskou radost. Z mých neustálých otázek týkajících se zvěře a problematiky myslivosti šla Pepovi brzy hlava kolem, a tak se rozhodl, že mě přihlásí do kurzu...“

Tento nápad Kateřina nejprve odmítala, ale nakonec změnila názor a nastoupila do kurzu pro uchazeče o lovecký lístek, který pořádal Okresní myslivecký spolek ČMMJ Tábor. Při závěrečných zkouškách v roce 2003 byla nejspíše i tím, že Pepa se ve stejné době připravoval na zkoušky pro myslivecké hospodáře. Kateřina se díky tomu dostala k podrobnějším informacím o myslivosti a získala o ní podstatně hlubší znalosti. Po absolvování kurzu se stala členkou mysliveckého sdružení na Táborsku, kde působí dodnes.

„Než se mi narodily děti, žila jsem myslivostí a v lese jsem i spala. To ale neznamená, že jsem jen lovila. Pobyt v přírodě a pozorování zvěře pro mě byly odpočinkem od pracovních povinností.“ Na tomto místě je třeba poznamenat, že Kateřina je na výchovu téměř devítileté Johanky a čtyřletého Josifka sama. Ale nestěžuje si, je to její volba. Za pomoci rodičů a známých vše zvládá, jen musela výrazně upravit svůj program a přizpůsobit ho dětem.

PRVNÍ VÁBNIČKA

Rok po absolvování kurzu se mladá myslivkyně vypravila na výstavu Natura viva v Lysé nad Labem. Záměr byl jasný: potřebovala si koupit nové holínky, klobouk a také první vábničku. Holínky i klobouk sehnala a kvůli vábničce se postavila ke stánku známého vábiče Jiřího Hrdličky. „Bylo tam narváno, stála jsem na špičkách a přes hlavy návštěvníků sledovala pana Hrdličku, který vysvětloval, jak se s kterou vábničkou zachází. Když na mě přišla řada, ukázala jsem na jednu z vábniček a řekla: Tu chci!“

„Slečno, nejdříve si ji vyzkoušejte, zkontrolujte si na ni zavábit,“ vyzval Kateřinu zkušený

vábič. Ta se ale před davem lidí styděla. Přesto si srnčí vábničku koupila. Na vyzkoušení došlo až druhý den doma, ale zdaleka to nebyly ty zvuky, které vyluzoval pan Hrdlička. V podání Kateřiny to znělo úplně jinak... Byla zoufalá. Tehdy žila na venkově a kamarád Pepa jí vždy říkal, že když něco shání nebo si s něčím neví rady, má zajít do hospody...

Vyrazila tedy do místního hostince, kde mezi štamgasty vždy seděli nějací nimrodi. Vysvětlila jim svůj problém s vábničkou a o generaci starší pánové v zeleném, aniž by si vábničku vzali do ruky a vyloudili z ní nějaký tón, začali hned rozumovat: „Jó, holka, to není nic složitého. Srnec je v říji úplně blbej a přiskočí i na vrzavý kolečko...“ Tím konzultace skončila.

Nespokojená Kateřina vábničku odložila a vrátila se k ní až během srnčí říje. Ani tehdy však na její vábení žádný srnec nereagoval. Znechucená zanevřela na vábení a vábničku na hodně dlouho odložila do šuplíku.

NOVÝ IMPULZ K VÁBENÍ

Pět let po popsané hospodské anabázi dostala Kateřina nabídku tlumočit při schůzce Per-Arne Åhlena, majitele švédské firmy na výrobu vábniček Nordik Predator, s českou stranou.

Švéd přijel na jaře roku 2009 na týdenní pobyt do jižních Čech a schůzky s ním se kromě jiných zúčastnil i náš výborný vábič Václav Svoboda. „Byla to moje nejlepší dovolená v životě,“ vzpomíná Kateřina na událost, která byla přelomová pro její další směřování. Týden plný zkušeností a poznatků, které jsem díky tlumočení mohla čerpat od odborníků na vábení zvěře, se nedá ocenit. Tehdy jsem poznala, že vábit

je vlastně jednoduché. Z nadšení pro vábení, kterému jsem během schůzky propadla, čerpám dodnes.“

OBRAT V PROFESNÍM ŽIVOTĚ

Kateřina se rozhodla nenechat si nově nabyté zkušenosti jen pro sebe a se zápletem sobě vlastním začala pracovat na tom, jak přiblížit a zpřístupnit vábení zvěře pomocí profesionálních vábniček širokému okruhu lidí v České republice. Díky kontaktům se švédskou firmou Nordik Predator založila vlastní internetovou doménu Lockjakt, k jejímuž názvu využila švédské výrazy pro vábničku (lock) a lov (jakt), a ve svém e-shopu začala nabízet nejprve české a švédské vábničky, s postupem času též vábničky německé, anglické, dánské nebo norské. Nejnověji má v nabídce i vábničky z USA.

„Nechtěla jsem ale zůstat jen u prodeje vábniček,“ upřesňuje podnikavá a hovorná Kateřina. „Lákalo mě nabídnout myslivcům poradenství, na co a jak vábit určité druhy zvěře.“ Přibližně před dvěma lety tak začala organizovat semináře o vábení. Postavit se před dav myslivců zvědavých, „jak to ta mladá a křehká holka zvládne“ a co nového je naučí, byl hodně odvážný krok... Navíc je třeba zdůraznit, že profesionální vábení v podání ženy nemá u nás ani v zahraničí v podstatě obdoby. Kateřinu může těšit, že v tomto oboru, který byl dosud doménou mužů, je ryzí a dnes již lze bez obav říci i nadmíru úspěšnou průkopnicí.

JAK PROBÍHÁ SEMINÁŘ O VÁBENÍ?

Po uspořádání prvních seminářů na jihu Čech se objevil zájem o jejich konání i v dalších regionech naší republiky. Do současné doby jich proběhlo již více než

dvacet. Dnes již Kateřina dobře ví, že je potřeba zajistit dostatečně prostorný sál, minimálně pro 60 až 80 lidí. Účast je jen pro nahlášené prostřednictvím potvrzené přihlášky. Seminář trvá přibližně tři hodiny, ale díky diskusi se obvykle protáhne.

„Na rozdíl od přednášky, během níž jsou reakce posluchačů spíše nežádoucí, jsem v průběhu semináře naopak velmi ráda, když se účastníci zapojí do diskuse a nebojí se ptát na to, co jim není jasné,“ upřesňuje průběh svých seminářů o vábení Kateřina. „Důležité je hned v úvodu semináře posluchače zaujmout a po celou dobu udržet jejich pozornost. Není to jednoduché, často k tomu na odlehčení využívám humorné historky ze své praxe, kdy jsem se s různými úspěchy vábení učila od zkušených profesionálů. Právě prvotní neúspěchy jsou pro pozdější zdar ve vábení velmi poučné.“

Na semináře s sebou Kateřina vozí vábničky, které nabízí ve svém e-shopu. Nejen kvůli ukázkám – zájemcům je schopna po upřesnění, v jakých přírodních a geografických podmínkách se rozkládá honitba, v níž vykonávají myslivost, a jaké mají s vábením zkušenosti, vybrat tu nejlepší vábničku, kterou by si zvolila i pro sebe. Z pohledu úspěšnosti vábení je neméně důležité i to, jaký je v honitbě pohyb lidí (turistů, rekreatantů se psy, sportovců běžců apod.) a jak je v souvislosti s tím zvěř stresována. Právě toto hledisko v poslední době výrazně nabývá na významu a nemělo by být opomíjeno.

REZERVY VE VÁBENÍ

Kateřina sebekriticky přiznává, že dokáže přivábit nejrozličnější druhy zvěře, ale s ohledem na své tělesné a hlasové dispozice neumí napodobit hlas jelena evropského v říji. „Jako ženská bych byla spíš troubící laň než jelen, nezvládám to hlasově,“ dodá-

vá s úsměvem. Je to pro ni výzva a meta, které by v budoucnu chtěla dosáhnout. Soutěžím ve vábení jelenů i jiné zvěře fanů, jsou podle ní výborné pro přitáhnutí mladých myslivců k vábení a k propagaci myslivosti. Jednou připravovala devět žáků ze Střední lesnické školy ve Žluticích na klání ve vábení různých druhů zvěře. Měla radost z toho, že si kluci krátce poté v soutěži uspořádané na Mysliveckých slavnostech na Hluboké nad Vltavou vedli velmi dobře.

PŘÍHODA Z VÁBENÍ V PRAXI

Když přišla řeč na vábení v praxi, podělila se s námi Kateřina o zajímavou příhodu.

„Před deseti lety, krátce po zmíněném tlumočení, jsem – zdravě nažhavená – chtěla vyzkoušet vábničku od firmy Nordik Predator, na kterou se dá imitovat hlas křičícího ptáka. Bylo to na přelomu června a července. Vypravila jsem se jen tak beze zbraně do malého remízu, kde jsem usedla na skruž od drenáže, vyčnívající nad terén. Krátce po usednutí jsem zavábila a výsledek na sebe nenechal dlouho čekat – okamžitě jsem ucítila silný zápach lišky. Ne-

mohla jsem jí ale nikde zahlédnout, a tak jsem zavábila znovu. A pak mi to došlo – liška opakovaně vystrkovala hlavu ze skruže, nad níž jsem seděla! Překvapená z toho, jak rychle a účinně vábnička funguje, jsem odešla domů. Již nemělo smysl na tom místě dál vábit.

Druhý den jsem si se stejnou vábničkou a opět bez flinty, protože tentokrát jsem šla do sousedního revíru, vybrala stanoviště za strouhou na okraji řepkového pole ve vzdálenosti asi 150 metrů od události s liškou. Krve by se ve mně tenkrát nedořezal, když jsem sedíc jen tak na zemi beze zbraně měla pouhých několik minut po zavábění za zády pro změnu tlupu divočáků, kteří byli zalehlí v řepce. Na zvuk poraněného ptáče reagovali okamžitě. Tehdy jsem si ověřila, že s vábničkou se lze k pozorování zvěře dostat mnohem častěji než bez ní. Dnes mám podstatně větší trauma z toho, když zjistím, že jsem doma zapomněla vábničku, než kdybych neměla náboje. Zkrátka bez vábničky do honitby nevyjždím.“

ČLÁNKY O VÁBENÍ RŮZNÝCH DRUHŮ ZVĚŘE

S Kateřinou Cheníčkovou jsme se domluvili na dlouhodobější spolupráci, takže již dnes můžeme čtenářům Světa myslivosti slíbit, že se postupně dočkají článků o vábení různých druhů zvěře. Do červencového čísla, které vyjde před srncí říjí, se připravuje článek o vábení srnců a následovat budou témata o vábení černé zvěře a šelem.

Foto redakce
a archiv Kateřiny Cheníčkové

LOCKJAKT.CZ
Lovy zvěře vábením

e-shop VÁBNIČKY
VYBAVENÍ
SEMINÁŘE

Termíny seminářů

duben 2019:

5. 4. Strakonice

12. 4. Tábor

13. 4. Vodokřtiny u Plzně

26. 4. Újezd u Brna

Kateřina Cheníčková
Kotnovská 183/28, 390 01 Tábor
tel.: +420 775 688 559
katerina@lockjakt.cz
www.lockjakt.cz

Lockjakt – lovy zvěře vábením